
SEPPÖ SAKARI TELENİUS

**AURINGOLLA
RATSASTAJAT**

PIENOISROMAANI

Auringolla ratsastajat

Seppo Sakari Telenius

Auringolla ratsastajat

Pienoisromaani

© 2011 Seppo Sakari Telenius

Päällys ja taitto: Books on Demand GmbH

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-498- 912-1

Sisällysluettelo

ENSIMMÄINEN OSA	7
Kulta-aika	
TOINEN OSA	20
Hopea-ajan alku	
KOLMAS OSA	33
Auringolla ratsastaja	
NELJÄS OSA	41
Anglosaksien maailma	
VIIDES OSA	50
Sinisen villapuseron paluu	

(Lihavoinnit tekstissä perustuvat Jouni Inkalan syyskuussa 1992 tekemiin merkintöihin.)

ENSIMMÄINEN OSA

Kulta-aika

1.

Helmikuussa 1975 suomenruotsalainen Nina Minerva oli kaunis kahdeksantoistavuotias abiturientti. Hän oli uhkea, kookas, rehevä tyttö, hänen tuuhea tukkansa oli tummanruskea, rinnat pystyt ja suuret. Hänen kiinteä, täyteläinen ruumiinsa hehkui intoa.

Penkinpainajaisiin hän pukeutui oliivinvihreisiin amerikkalaisiin ripstop-kenttähousuihin. Housuissa oli säädettävä vyötärö, kiristettävät puntit, kuusi taskua. Reisitaskuissa oli tilaa antavat vekit. Kaikki, mikä luonnossa oli ihaninta, yhtyi Ninassa ja housuissa.

Housuja kannatti messinkisolkinen sotilasvyö. Sen yläpuolella sinisen villapuseron päällä oli leveä musta pistoolivyö (*G.I. PISTOL BELT U.S.*). Nylonlukituksella varustettu vyö muodosti tetsarin perusosan, johon oli mahdollista kiinnittää erilaisia lipastaskuja. Tästä erittäin tukevasta vyöstä Nina piti erityisesti.

Ninan penkkarivarusteisiin kuului myös Yhdysvaltain ilma- ja merivoimien lentäjien käyttämä selviytymisveitsi. *Ontario Cutlery CO* oli valmistanut veistä jo toisen maailmansodan lentäjiä varten. Veitsessä oli kahva, jonka pinta tuntui Ninasta miltei kiihottavalta, ja kahvan nuppina iso raskas mutteri. Terän hamarapuoella oli sahalaita. Metallilla vahvistettu tuppi oli paksua vaaleaa nahkaa.

Jalassa Ninalla oli mustat länsisaksalaiset laskuvarjojääkärien kengät. Niiden kova nahkapinta hylki vettä. Varrensuut oli pehmustettu ja nahkavuorattu sisäosista. Karkeakuviainen kumipohja oli varmistettu ruuvikiinnityksellä.

Kun penkkariporukka kulki ulkona, Nina oli lisäksi pukeutunut mustaan yksiaukkoiseen kommandopipoon, mustiin sormikkaisiin

ja amerikkalaiseen pitkään maihinnousutakkiin. Tämä oliivinvihreä vaatekappale oli tarkoitettu ympärivuotiseen käyttöön. Takkiin kuului irrotettava arktinen lämpövuori ja huppu, kaksi tilavaa taskua, kiristysnauhat vyötäröllä ja helmassa.

Ulkona kulkiessaan Nina vajosi mietteisiinsä. Ihmiset havaitsivat kolme tilaulottuvuutta ja yhden aikaulottuvuuden. Oliko ulottuvuuksia muitakin? Tietäisivätkö ihmiset joskus niistä? Oliko maailman-kaikkeuksiakin muita?

Oliko tämä maailma vain unta, jota jumalattaret näkivät? Koska jumalattaret olivat jumalia, he olivat täydellisiä. Siksi täydelliset eivät olleet täällä, he eivät kaivanneet ei-täydellisiä. Vai oliko poikkeuksia? Tulisiko esimerkiksi sodanjumalatar käymään maapallolla? Saisiko Nina koskaan tietää hänen nimeään? Vai oliko nimi edes tärkeä? Oikeudenmukaisuuden jumalattaren nimi oli Astraia. Mutta hän ei tietenkään voinut olla täällä. Oliko hän edes käynyt maapallolla? Muita jumalattaria Nina ei tuntenut.

Entä Ninan rinnat? Tulisiko Nina joskus synnyttämään lapsia ja imettämään heitä? Entä kuudentoista vuoden kuluttua? Olisiko hän käynyt siihen mennessä rintojen kohotusleikkauksessa? Hänen kannatti huolehtia rinnoistaan. Olihan hän niin ylpeä niistä.

Sitten Nina muisti Omfalen. Tämähän oli kreikkalaisessa mytologiassa Lyydian kuningatar, jota Herakles oli palvellut naisen vaatteissa orjattarena. Nina tuli ikävä Omfalea. Se tuntui hassulta.

Sitten Nina kaipasi Sapfoa. Tätähän pidettiin maailmankirjallisuuden suurimpana naislyyrikkona. Ninaa harmitti, että Sapfon tuotannosta oli säilynyt vain katkelmia. Sapfohan oli toiminut Mytilenessä nuorten ylhäisönaisten piirin keskushahmona ja tulkinnut rakkausrunoissaan tunneasteikkoa hiljaisesta kaipauksesta aisteja salpaavaan intohimoon. Mutta olisiko Sapfo pitänyt Ninan leveästä mustasta pistoolivyöstä?

Vuoden 1975 aikana Ninasta tuli *NON PLUS ULTRA*. Myöhemmin kulta-aika vaihtui hopea-ajaksi.

2.

Jan näkee unta sodasta, jota käydään joko Andromedan galaksissa tai omassa Linnunratajärjestelmässämme. Sota tihkuu hänen lävitseen. Silloin ilmestyy Theresia Ulrika, joka vangitsee hetken, jolloin sekä syvä lohduttomuus että kirkuva valoisuus pakenevat äärettömässä kaukaisuudessa.

Jan on valmis noudattamaan Theresian jokaista käskyä, sillä hän on sulautunut Theresian osaksi. Jan haluaa olla lähellä sotapäällikköään ja noudattaa tämän halujen määräyksiä. Onhan kaikki samaa pyörivää spiraalia. Sen liike kiihtyy kiihtymistään, kunnes Jan tajuaa, että hänen on pakko toimia Theresiaa loukkaamatta. Jos Jan ei tekisi niin, hän ei voisi enää koskaan tappaa paskiaisia yhdessä Theresian kanssa.

Ja he ampuvat heikumallisessa huumassa aseillaan. Kylmä väreily puistattaa Jania. Hän erottaa ainoastaan viholliset. Mutta se riittää.

Hän odottaa koko ajan laukausta, joka pysäyttäisi hänet. Sitä ei kuitenkaan tule.

Kun mitään ampumisen arvoista ei sillä hetkellä enää ole, hän jäähmettyy ja katsoo ympärilleen. Hänen lisäksi vain Theresia näyttää olevan elossa. Theresia irrottaa vihollisten kivekset ja syö ne.

Jan muistaa olleensa yhtä onnellinen kolmentoista ja puolen vuoden ikäisenä. Silloin hän nimittäin huomasi samanikäisen Ninan yllä villapuseron, joka oli yhtä aikaa sekä kaunein että kiihottavin vaatekappale. Se oli juuri oikean muotoinen, oikean sininen, oikealla tavalla ryhdikäs, oikealla tavalla karhea ja pehmeä.

Villapuserot, jotka muistuttivat sitä, miellyttivät Jania. Muut olivat vastenmielisiä.

Osa Janista on piiloutunut Ninan siniseen villapuseroon, jota kukaan ei epäile eikä löydä, sillä se ei ole siellä missä ennen eikä se liity silloisiin asioihin. Se on silti säilyttänyt piirteitä omasta ajastaan, ajasta jolloin Jan ei edes uskaltanut puhua Ninalle.

Pusero haluaa kastua rankkasateessa. Ja kun pusero kastumisen jälkeen roikkuu auringon ja tuulen kuivateltavana, se on saanut jotakin samalla kun siitä on kulunut jotakin.

Aina silloin tällöin pusero alkaa elää. Se on vaiti, se odottaa, se liikkuu. On kuin se jälleen verhoaisi Ninaa. Mutta sininen pusero ei anna ottaa kiinni itseään. Se on näkymätön ja olematon, sen tuoksu tuntuu väkevänä. Sen sisällä liikehtivät elämän tornit.

Pusero on liian nopea, liian raju, ja silti se osaa juuri oikealla hetkellä muuttua elottomaksi, jollainen se on ollut aikaisemmin. Ja kun sodanjumalatar kerran pukeutui puseroon, Jan tiesi olevansa heijastus Ninasta.

Nina ja Jan aloittavat syyskuussa 1975 opintonsa Helsingin yliopistossa. He kävivät jo samaa lukiota. Heillä on myös yhteinen harrastus: pistooliammunta.

Ninan kautta Jan on tutustunut kahteen kauniiseen avaruusolento: Theresiaan ja sodanjumalattareen. Niinä kahtena vuotena, jona nämä molemmat viipyvät vielä Suomessa, Jan saa niin paljon uutta intoa, että hän suorittaa pääaineessaan cum laude -oppimäärän ja kolmessa sivuaineessaan approbatur-oppimäärän.

Sodanjumalatar ja Theresia keskustelevat lähinnä kouluratsastuksesta, rataesteratsastuksesta ja kenttäkilpailuista. He pitävät hevosista enemmän kuin ihmisistä. Silloin tällöin sodanjumalatar ja Theresia väittelevät minolaisen kulttuurin kukoistuskaudesta. He käyvät myös katsomassa Knossoksen palatsin raunioita Kreetan pohjoisrannikolla.

Sodanjumalatar ja Nina keskustelevat ampumaurheilun lisäksi Sapon runoudesta. Joskus harvoin he pohtivat maailmankaikkeuden rakennetta.

AURINGOLLARATSASTAJAT -romaanissa kerrotaan Janista ja Nina Minervasta sekä heidän läheisistään vuosina 1975–1991. Nina suorittaa syksyllä 1979 loppututkintonsa Helsingin yliopistossa ja muuttaa Yhdysvaltoihin. Jan jää Suomeen ja rakastavaisten tiet eroavat. Kaksikon kanssa on tekemissä eronkin jälkeen myyttinen sodanjumalatar, jolle ei ole romaanissa annettu nimeä.

”Hallitset kulttuurihistoriallista koodistoa, termistöä ja käsitteistöä... Erityisen herkullisina pidin monia jaksoja, joissa sekoitat myytin ja ns. reaalityodellisuuden konventioita ja tapahtumia vapaasti keskenään.”
(JOUNI INKALA Seppo Teleniukselle 21. syyskuuta 1992)

ISBN: 978-952-498-912-1

www.bod.fi

BODTM
Books on Demand